

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyně Mgr. et Mgr. Lenkou Bahýřovou, Ph.D. ve věci

žalobce: I. T.
st. přísl. R. U.

zast. advokátem JUDr. Matějem Šedivým
sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
Odbor azylové a migrační politiky
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 1. 2025, č. j. OAM-1678/ZA-ZA11-ZA13-2024,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se **nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Rozhodnutím žalovaného ze dne 27. 1. 2025, č. j. OAM-1678/ZA-ZA11-ZA13-2024 („napadené rozhodnutí“), nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu („zákon o azylu“). Proti napadenému rozhodnutí nyní žalobce brojí žalobou.
2. Žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 13. 12. 2024. Při poskytnutí údajů k žádosti uvedl, že je státním příslušníkem republiky Uzbekistán a je tádžické národnosti. O politiku se nezajímá, jeho náboženským přesvědčením je Islám. V Uzbekistánu je ženatý a má tam tři děti. V České republice má družku a nejmladšího syna. Ve vlasti naposledy bydlel v X v rodinném domě, který sdílel s rodiči, manželkou a dětmi. Vlast opustil v roce 2019, přijel do České republiky v rámci českého pracovního víza. V roce 2023 byl žalobce odsouzen za převaděčství. O mezinárodní ochranu požádal proto, že v Uzbekistánu měl úvěr a nestihl ho splatit, protože byl ve vězení. Půjčil si 30 000 USD, splatil 3 000 USD, ale věřitel nyní chce trojnásobek, tedy 90 000 USD. V Uzbekistánu nemá možnost dluh splatit, není tam pracovní trh jako v České republice. Žalobce má navíc úvěr a exekuci i v České republice.
3. V rámci pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce mimo jiné uvedl, že si finance půjčil ve vlasti začátkem roku 2023 na rekonstrukci. V bance si půjčit nemohl, protože nebyl oficiálně zaměstnaný. Věřitel potřeboval peníze zpátky a po dobu několika měsíců volal do domu žalobce v Uzbekistánu. Vyhržoval žalobci tím, že pokud nezaplatí, vezme si jeho dům. Od svého propuštění z výkonu trestu s ním žalobce nebyl v kontaktu. Věřitel hovořil s otcem žalobce. Rodina žalobce zkusila vyhrožování nahlásit, ale situace se zhoršila, protože věřitel se to dozvěděl. Věřitel má dobré kontakty s policií. Během posledních měsíců věřitel několikrát navštívil rodinu žalobce. Žalobce sdělil, že v Uzbekistánu neexistuje žádný proces oddlužení.
4. Ve vlasti žalobce nikdy žádné problémy neměl, ale kdyby úvěr ve vlasti nesplácel, tak problémy mít bude. Věřitel má hodně známých, je neoficiální podnikatel, v podstatě lichvář. Pokud by se žalobce vrátil do Uzbekistánu, hrozila by mu ztráta rodinného domu či ublížení na zdraví. Jeho věřitel mu řekl, že pokud nebude platit, vezme si jejich dům a žalobce bude za dluh zodpovědný. Dle žalobce to myslel tak, že mu nedá pokoj a mohl by mu ublížit.
5. Žalobce doplnil, že má dluhy i v České republice, které činí asi 200 000 Kč. V Uzbekistánu si nemůže vydělat tolik, aby pokryl všechny dluhy. Má zde navíc družku a syna. Do Uzbekistánu je odvézt nemůže, nebylo by tam pro ně bezpečno a neužil by je. Žalobce není v rodném listě svého syna zapsán jako otec, protože s družkou nejsou manželé, žalobce byl navíc ve vězení.
6. Žalovaný do správního spisu založil následující informace o zemi původu žalobce. Informace OAMP, Uzbekistán, *Bezpečnostní a politická situace v zemi*, ze dne 13. 3. 2024; informace OAMP, Uzbekistán, *Socio-ekonomická situace*, ze dne 13. 3. 2024; informace MZV ČR, Uzbekistán, *Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti*, ze dne 10. 1. 2024; informace MZV ČR, Uzbekistán, *Činnost policie ve vztahu k ochraně práv občanů, činnost úřadu ombudsmana*, ze dne 1. 3. 2024; informace MZV USA, Uzbekistán, *překlad vybraných částí zprávy Ministerstva zahraničních věcí USA o dodržování lidských práv v Uzbekistánu v roce 2023*, ze dne 22. 4. 2024.

7. Žalobce podle žalovaného neuvedl skutečnosti svědčící o tom, že by byl ve vlasti pronásledován ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, nebo že by mu hrozila odůvodněná obava z pronásledování z důvodů dle § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný neshledal žádný zvláštního zřetele hodný důvod pro udělení národního humanitárního azylu žalobci. Odkázal na judikaturu, dle které ekonomické obtíže či lepší pracovní příležitosti typicky nepředstavují případ hodný zvláštního zřetele.
8. Dále se žalovaný zabýval potřebou udělení doplňkové ochrany žalobci. Konstatoval, že pokud jde o řešení finanční situace, žalobce se ani nepokusil využít všech možností, které nabízí právní systém jeho země. Dle informace OAMP, Uzbekistán, *Socio-ekonomická situace*, ze dne 13. 3. 2024, v Uzbekistánu existuje systém umožňující oddlužení, resp. vyhlášení osobního bankrotu. Žalobce se měl pokusit využít všech možností k řešení svého problému ve vlasti. Do toho spadá i sběr informací o problematice, která se ho týká. Žalovaný doplnil, že dle informace MZV ČR, Uzbekistán, *Činnost policie ve vztahu k ochraně práv občanů, činnost úřadu ombudsmana*, ze dne 1. 3. 2024, je policie v Uzbekistánu schopna přijmout opatření v případě, že se na ně občan obrátí s obavou z ohrožení. Pokud by situace nebyla ze strany policejních orgánů dostatečně řešena, je možnost podat stížnost na nečinnost policie. Žalovaný proto neshledal důvod pro udělení doplňkové ochrany žalobci.

II. Žaloba

9. Žalobce byl nucen vypůjčit si ve vlasti finanční prostředky od lichváře. Poté, co svůj dluh nezvládl plně uhradit, začal čelit množství výhrůzek a pronásledování. Ačkoliv pociťuje nebezpečí primárně ze strany soukromé osoby, hrozí mu postih i v důsledku právního řádu domovského státu, který takřka na všechny neuhrazené pohledávky nahlíží jako na podvodné jednání a sankcionuje je pomocí trestního práva. Nelze zamítnout žádost žalobce pouze proto, že jeho obavy vyplývají spíše ze soukromoprávního konfliktu. Je třeba důkladně posuzovat především otázku dodržování lidských práv v domovském státě žalobce a funkčnost tamní policie.
10. Žalovaný nepostupoval v souladu se zásadou materiální pravdy, pokud se nezabýval pozicí uzbecké policejní složky, potažmo existencí orgánu vnitřní kontroly, který by dohlížel na zákonnost postupů policistů, na které se žalobcův věritel obrátil a jejichž postupu se žalobce obává. Odůvodnění nabízí pouze obecné hodnocení úrovně dodržování lidských práv v Uzbekistánu, bez důrazu na individuální situaci žalobce, resp. jeho obavy. Rozhodnutí nerozptyluje obavy z toho, že uzbecká policie, v případě, že se na ni žalobce obrátí, bude postupovat objektivně a spravedlivě. Rozhodnutí se nezabývá tím, zda je v Uzbekistánu orgán vnitřní kontroly, na který by se žalobce v případě selhání policie mohl obrátit. Rozhodnutí se nezabývá ani případnou existencí úřadu ombudsmana.
11. Žalobce se důvodně domnívá, že Uzbekistán nedisponuje účinným systémem ochrany. Původně soukromý spor přerůstá v pravděpodobné pronásledování žalobce státem, a to s ohledem na tamní legislativu, která vnímá neuhrazení zápůjčky jako trestněprávní jednání, pro které je vydlužitel kriminalizován. Byť prostředky nezískal podvodem a jen přecenil vlastní síly při splácení.
12. Žalovaný vycházel z nepřijatelného podkladu. Informace OAMP, Uzbekistán, *Bezpečnostní a politická situace v zemi*, je zpracována právě žalovaným. Ten opírá závěry meritorního rozhodnutí o podkladový materiál, jehož je on sám autorem.

13. Dle žalobce žalovaný také nedostatečně posoudil důvod pro udělení humanitárního azylu žalobci. Ze spisu nevyplývá, že by se věnoval posouzení ekonomické situaci v domovském státu žalobce a možnosti dosažení adekvátního výdělku pro obživu rodiny. Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil.

III. Vyjádření žalovaného

14. Žalovaný považuje žalobní námitky za nedůvodné. Ani žalobní tvrzení neodůvodňují udělení mezinárodní ochrany. Žalobce měl dostatečný prostor pro sdělení svých obav, tato sdělení byla řádně posouzena. Podklady o situaci v zemi původu byly relevantní, žalobce se k nim mohl vyjádřit, ale neučinil tak. Informace OAMP byly použity standardně, v souladu s metodologií EUAA, jejich využitím nedošlo ke zkrácení práv žalobce.
15. Žalovaný vzal v úvahu problémy, jimž žalobce ve vlasti čelil. Na základě shromážděných podkladů se zabýval existencí možnosti řešení jeho situace v zemi původu. Posoudil a shledal dostupnost vnitrostátní ochrany pro případ, že by byl věřitelem ohrožen, včetně možnosti podat stížnost na případnou nečinnost policie. Žalobce existenci uvedených možností popírá, svá žalobní tvrzení však neopírá o žádné objektivní informace, jimiž by je doložil.
16. Žalovaný se zabýval i možností udělení národního humanitárního azylu žalobci, přítomnost důvodů k udělení této výjimečné formy mezinárodní ochrany ale v posuzovaném žalobcově případě neshledal. Žalovaný odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu zabývající se žádostmi o udělení mezinárodní ochrany podanými z důvodů obav z věřitelů v zemi původu a z ekonomických důvodů. Navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

17. Krajský soud v Brně přezkoumal napadené rozhodnutí [§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (s. ř. s.), ve spojení s § 32 odst. 9 zákona o azylu a čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU, tzv. procedurální směrnice] a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
18. Nutno předeslat, že žaloba sice v obecné rovině dopadá na posuzovaný případ, nicméně není blíže individualizována na situaci žalobce a v některých bodech se s jeho příběhem, jak byl vymezen ve správním řízení, míjí. Na rozdíl od narativu, který žalobce prezentoval ve správním řízení, a který spočíval v tvrzení, že jeho věřitel údajně má kontakty na policii, žaloba tuto skutečnost nyní vůbec nezmiňuje. Naopak vyjadřuje obavu z veřejnoprávního postihu souvisejícího s dluhem žalobce, o němž však žalobce ve správním řízení vůbec nehovořil.
19. Žalobce ve správním řízení netvrdil, že by se obával postihu ze strany veřejné moci, který by mu mohl hrozit z důvodu nesplacení dluhu. Žalovanému proto nelze vyčítat, že se nezabýval případným trestněprávním postihem, který by žalobci v Uzbekistánu mohl za nesplacení dluhu hrozit. Jestliže žadatel o mezinárodní ochranu neuvádí důvody pro udělení mezinárodní ochrany, není povinností správního orgánu je za něj domýšlet (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2004, č. j. 5 Azs 50/2003–47).
20. Samotná skutečnost, že žadateli o mezinárodní ochranu ve vlasti hrozí trestněprávní postih, navíc bez dalšího nepředstavuje důvod pro udělení mezinárodní ochrany. Není proto podstatné, zda existuje rozdíl mezi uzbeckým a českým trestním právem, pokud jde o sankce za platební neschopnost. A žalobce v žalobě ani neuvedl, jaký konkrétní trestní postih by

mu ve vlasti mohl hrozit, resp. že by s případným trestněprávním postihem měly být spojeny další skutečnosti svědčící o důvodnosti jeho žádosti o mezinárodní ochranu.

Informace o zemi původu

21. Relevanci zpráv o zemi původu nesnižuje skutečnost, že je žalovaný jejich autorem. Dle § 23c písm. c) zákona o azylu mají být podkladem pro rozhodnutí informace o zemi původu které jsou přesné a aktuální a pocházejí z různých zdrojů. Žalovaný do správního spisu založil množství informací o zemi původu. Jednou z nich je i informace OAMP, Uzbekistán, *Bezpečnostní a politická situace v zemi*, ze dne 13. 3. 2024, která je dle žalobce nepřístupná. Tato informace však byla zpracována v souladu s metodikou Agentury EU pro azyl (EUAA) a je založena na řadě vnitrostátních i mezinárodních informačních zdrojů, např. zpráv České tiskové kanceláře, Agentury EU pro otázky azylu, ministerstva zahraničních věcí USA, či Amnesty International. Na tyto informační zdroje zpráva v textu odkazuje. V tomto směru proto soud žádné pochybení neshledal. Žalobce ani netvrdil, s jakými konkrétními skutečnostmi plynoucími ze zprávy nesouhlasí. Rovněž nenavrhл provedení žádného důkazu, který by informace obsažené ve zprávách o zemi původu zpochybňoval či vyvracel.

Obava žalobce z věřitele a dostupnost vnitřní ochrany

22. Žalobce své obavy spojoval s jednáním soukromé osoby, což *apriori* nevylučuje důvodnost žádosti o mezinárodní ochranu, konkrétně ve formě doplňkové ochrany.
23. Doplňková ochrana dle § 14a zákona o azylu se udělí žadateli, kterému hrozí *reálné nebezpečí* vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Za reálné nebezpečí lze považovat takovou situaci, kdy „*ve významném procentu případů obdobných situací stěžovatele dojde k nežádoucímu následku, takže stěžovatel má dobré důvody se domnívat, že takovýto následek může s významnou pravděpodobností postihnout i jeho.*“ Naopak nepostačuje pouhá možnost takového nebezpečí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006-82).
24. Podle § 2 odst. 6 zákona o azylu se *původcem pronásledování nebo vážné újmy rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodních organizací, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmou.* Toto ustanovení je transpozicí čl. 7 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany („kvalifikační směrnice“).
25. Dle čl. 7 odst. 1 kvalifikační směrnice mohou ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmou poskytovat pouze a) stát nebo b) strany nebo organizace, včetně mezinárodních organizací, ovládající stát nebo podstatnou část území státu, pokud jsou ochotny a schopny zajistit ochranu v souladu s odstavcem 2. Dle čl. 7 odst. 2 směrnice musí být ochrana před pronásledováním nebo vážnou újmou *účinná a nesmí být pouze dočasná.* Má se zpravidla za to, že taková ochrana je poskytována, jestliže subjekty uvedené v odst. 1 písm. a) a b) učiní přiměřené kroky k zabránění pronásledování nebo způsobení vážné újmy, mimo jiné zavedením *účinného právního systému* pro odhalování, stíhání a trestání jednání představujících pronásledování nebo způsobení vážné újmy, a *žadatel má k této ochraně přístup.*

26. Předpokladem pro udělení mezinárodní ochrany je tedy zjištění, že stát (strana nebo organizace, která ovládá stát) není schopen nebo ochoten poskytnout před pronásledováním nebo vážnou újmu ochranu, tedy neučiní přiměřené kroky k zabránění pronásledování nebo způsobení vážné újmy. Kroky státních orgánů směřující k ochraně před vážnou újmu lze mít za přiměřené, a tudíž ochranu za poskytnutou, mimo jiné tehdy, je-li ve státě, kam má být žadatel navrácen, zaveden účinný právní systém pro odhalování, stíhání a trestání jednání představujících pronásledování nebo způsobení vážné újmy, a žadatel má k této ochraně přístup (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 9. 2008, č. j. 3 Azs 48/2008-57).
27. Žalovaný se dostupností vnitřní ochrany zabýval na str. 5 napadeného rozhodnutí. Zabýval se jednak možností oddlužení a možností vyhlásit osobní bankrot, která je pro žalobce v Uzbekistánu dostupná. Zabýval se také možností obrátit se na policii a možností podat stížnost na nečinnost policie v případě, že by situace nebyla ze strany policejních orgánů dostatečně řešena. Žalovaný uzavřel, že dle výpovědi žalobce nelze učinit závěr o tom, že by využil veškerých možností ochrany před soukromou osobou ze strany státních orgánů. Odůvodnění napadeného rozhodnutí je sice poměrně stručné, pokud jde o dostupnost vnitřní ochrany. Představuje však adekvátní reakci na tvrzení žalobce, který bez dalších podrobností tvrdil, že se na policii bezúspěšně obrátila jeho rodina. Odůvodnění napadeného rozhodnutí současně poukazuje na možnost podat stížnost na nečinnost policie, kterou lze podat k různým státním orgánům.
28. Z informace MZV ČR, Uzbekistán, *Činnost policie ve vztahu k ochraně práv občanů, činnost úřadu ombudsmana*, ze dne 1. 3. 2024, plyne, že uzbecká policie je průměrně fungující vnitrostátní ochranný prostředek hájení práv občanů. Obecně se lze na policii obrátit. Významnou roli ovlivňující výsledek však obvykle hraje skutečnost, že země funguje na principech „spřízněnosti“ a „známosti“. Uzbecká policie je schopna přijmout opatření, pokud se na ni obrátí občan s obavou z ohrožení, nebo který se již v přímém ohrožení nachází. Je však otázkou, zda je k tomu policie vždy ochotna. V případě nečinnosti příslušníků policejních orgánů lze podat na jejich postup stížnost.
29. Zpráva popisuje možné způsoby podání stížnosti, kterou lze podat poštou, osobně, elektronicky či prostřednictvím „horké linky“ ministerstvu vnitra. Krom toho má „horkou linku“ také vrchní soud a prokuratura. Stížnost lze podat také prostřednictvím virtuální podatelny prezidenta republiky či jejích regionálních poboček. Pokud jde o efektivitu prošetřování stížností, dle zprávy může řešení hodně záviset na tom „kdo koho zná“. V zemi je navíc trestná pomluva příslušníků policie a prokuratury, stížnost se tak může obrátit i proti jejímu autorovi.
30. Z hlediska účinnosti systému právní ochrany je podstatné, že v Uzbekistánu má jednotlivec k dispozici několik prostředků obrany proti nezákonnému jednání soukromých osob. Z uvedené informace současně vyplývá, že zde poměrně efektivně (v běžných případech) působí i úřad ombudsmana, na něhož se mohou občané obrátit s podněty týkajícími se možného porušení jejich práv a svobod. Tato efektivita může být s ohledem na povahu vládnoucího režimu v zemi původu omezena v situacích, kdy by se stížní záležitost týkala „vyšších míst“. Takovou skutečnost, tj. že by jeho věřitel takové vazby měl, však žalobce netvrdil, dosah vlivu a postavení věřitele v uzbecké společnosti a státních složkách blíže nespecifikoval.

31. Pokud žalobce tvrdil, že se jeho rodina na policii obrátila, přičemž se vyhrožování věřitele zhoršilo, neboť věřitel má kontakty na policii, stále zde byla možnost podat stížnost na postup policie ministerstvu vnitra, prokuratuře, vrchnímu soudu či regionální pobočce kanceláře prezidenta republiky, případně případ řešit s ombudsmanem. Žalobce nesdělil žádný důvod, pro který by bylo namístě se domnívat, že by podání stížnosti nebylo efektivní, netvrdil, že by snad vliv jeho věřitele přesahoval regionální úroveň. Toliko stručné tvrzení o vlivu a známostech věřitele dle soudu nezpochybňuje dostupnost vnitřní ochrany žalobci. V průběhu správního řízení žalobce neuváděl, že by měl s policií či jinými státními orgány nějaké problémy či špatné zkušenosti. Domněnka žalobce, že mu pomoc nebude poskytnuta, neprokazuje neúčinnost právní ochrany v zemi původu žadatele o mezinárodní ochranu. Jeho tvrzení v žalobě, že původně soukromý spor „*přerůstá do konfliktu s veřejnou mocí v důsledku zapojení policejního orgánu*“, je za zjištěných okolností pouhou ničím nepodloženou spekulací.
32. Na podkladě informací o zemi původu má soud za to, že i přes některé nedostatky má žalobce v zemi původu přístup k systému účinné právní ochrany a může se tak domoci pomoci v případě, kdy by mu v důsledku nezákonného jednání soukromých osob hrozila vážná újma. Obavy žalobce tak lze mít v tomto ohledu za neopodstatněné a závěry přijaté v napadeném rozhodnutí lze potvrdit.

Národní humanitární azyl

33. S ohledem na obecnost žalobní námitky ve vztahu k humanitárnímu azylu lze konstatovat, že na udělení této formy ochrany není právní nárok, přičemž posouzení možných důvodů pro udělení tohoto typu azylu závisí na správním uvážení, které soud přezkoumává v omezeném rozsahu (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003–38, či ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003–48). Soud především zkoumá, zda žalovaný při zvažování důvodů pro udělení humanitárního azylu neporušil zákaz libovůle, který pro orgány veřejné moci vyplývá z ústavně zakotvených náležitostí demokratického právního státu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004–55).
34. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí možností udělení národního humanitárního azylu žalobci zabýval a konstatoval, že z výpovědi žalobce nevyplýval žádný zvláštního zřetele hodný důvod pro udělení azylu dle § 14 zákona o azylu. Žalovaný akcentoval, že žalobce je dospělou, plně svéprávnou osobou a netrpí žádným závažným onemocněním. Odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2017, č. j. 6 Azs 17/2017-28, dle kterého ekonomické obtíže, ani lepší pracovní příležitosti typicky nepředstavují případ hodný zvláštního zřetele. Soud v odůvodnění neudělení národního humanitárního azylu neshledal porušení zákazu libovůle, tato námitka proto rovněž není důvodná.

V. Závěr a náklady řízení

35. Krajský soud s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí netrpí nedostatky, které mu žalobce vytýkal. Soud neshledal ani jiné důvody, pro které by bylo na místě napadené rozhodnutí zrušit; žalobu proto jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
36. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti nevznikly, náhrada nákladů řízení mu tudíž

přiznána nebyla (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014–47).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 14. srpna 2025

Mgr. et Mgr. Lenka Bahýľová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně